

Y Ban

Biển Và Người Đàn Bà

vietmessenger.com

Anh nhập vào nàng như một
đám bọt bèo sóng đánh dạt lên bờ. Nếu không có nàng chắc anh sẽ
tan rữa ra rồi hòa vào nước biển.

Đó là những ngày tồi tệ nhất trong đời anh khi anh không còn tự chủ
được mình. Một cảm giác lạ nhen nhúm và đẩy mạnh lên. Anh chơi
vớ khi toàn bộ sức mạnh đàn ông trong anh biến mất, thay vào đó
là một cảm giác muốn được vỗ về, ôm ấp. Anh như một kẻ mộng du
tìm đến bến tình của những kẻ

đồng giới. Anh ngập trong cảm giác được thỏa mãn. Chút tỉnh táo
cuối cùng dành cho sự liêm sỉ. Anh che giấu vợ con và bịt bòi cái
tình cảnh khốn khổ của mình.

Vào cái ngày đó, khi anh nâng cặp kính cận lên khỏi mũi và khi chưa
có thói quen ngó sau để cảnh giác, anh luồn tay vào hộc khóa mà
bạn tình đã để sẵn cho anh. Bất chợt, một bàn tay vỗ xuống vai anh.
A, tôi bắt được rồi nhé. Anh chết đứng khi nhận ra người đứng trước
mặt là vợ anh. Anh không nhận thấy một dòng nước ấm chảy từ
người anh xuống chân, ướm sưng, vợ anh ném cho anh một cái nhìn
khinh miệt đến mức anh chết rồi sống lại, rồi lại chết. Khi vợ anh
quay gót đi thì anh gục xuống và không biết gì nữa.

Từ bên trong cửa sổ một ngôi nhà đối diện nàng đã chứng kiến tất
cả. Chờ đến năm phút sau không thấy người đàn bà quay lại và anh
vẫn ngã gục, đầu dựa vào tường, nàng mở cửa đi ra. Nàng đưa anh
đến bệnh viện với chẩn đoán của bác sỹ - hôn mê thận.

Nàng trở

về nhà soi gương và tự nhủ. Một người đàn bà xấu xí, cô quạnh
nhưng thật thông minh. Nếu như ta không mở cửa và đưa anh ta
đến bệnh viện chắc anh ta đã chết rồi. Cứ cho rằng anh ta chết rồi.
Bây giờ ta làm anh ta sống lại, anh ta sẽ là của ta.

Nàng không tìm cách để cho người nhà anh biết anh đang hoạn nạn

nhưng nàng vẫn ngóng một lần người đàn bà ấy đến tìm anh. Anh dần dần bình phục bởi anh còn nhiều những toan tính, dự định tốt đẹp cho cuộc sống. Khi xuất viện, nàng đón anh về nhà nàng. Qua khỏi cơn ốm đau, anh coi nàng như một người mẹ.

Anh không cần giấu giếm nàng cái tình cảm quái gở mà qua thuốc thang cũng không sao khỏi được. Nàng rất đỗi ngạc nhiên, rồi sau đó nàng thất vọng. Nàng lại soi gương và khóc. Vận may không đến với người đàn bà xấu xí được. Ta cần một người đàn ông thực sự của riêng ta kia. Đây không còn là một người đàn ông nữa mà là một con bệnh.

Tuy nhiên với tấm lòng nhân hậu, nàng đan một cái nôi to và đặt anh lên đấy. Đêm đến anh rúc vào nách nàng như trẻ nhỏ. Nàng âu yếm vỗ về

anh, rồi kể những câu chuyện cổ tích cho anh nghe. Trong hơi ấm nồng nàn của một người đàn bà, anh lớn dần lên. Có những đêm hơi ấm làm anh ngạt thở. Anh vươn lên trên gối và kể cho nàng nghe.

"Anh là người đàn ông thành đạt hoàn hảo. Anh tốt nghiệp đại học vào loại ưu. Anh được chuyển tiếp nghiên cứu sinh.

Anh bảo vệ luận án phó tiến sĩ một cách xuất sắc. Sau đó là luận án tiến sĩ.

Những công trình nghiên cứu khoa học của anh được đánh giá rất cao ở trong nước cũng như ở nước ngoài. Anh lấy vợ. Một người đàn bà rất đẹp và sinh ra những đứa con cũng rất đẹp. Từ những thành công trong lĩnh vực nghiên cứu khoa học, cấp trên bắt đầu nhìn nhận đến anh và cất nhắc anh lên làm một nhiệm vụ quản lý chủ

chốt. Từ một nhà khoa học thành một nhà quản lý, anh thực sự lúng túng. Tuy

nhưng nhiệm vụ của anh cũng suôn sẻ vì thời bao cấp mọi thứ cứ như được định sẵn cả rồi. Chuyển sang nền kinh tế thị trường anh thực sự khốn khổ vì chức vụ anh đang nắm giữ; Nhiều lần anh đã

làm đơn xin từ chức để chuyển sang làm khoa học thuần túy nhưng cấp trên không cho vì lý do anh là nhà khoa học giỏi, anh có uy tín trong nước cũng như trên trường quốc tế. Với lại làm khoa học còn khó hơn mà anh còn làm được nữa là. Cùng lúc với công việc ở công sở không trôi chảy thì ở

nhà vợ con anh lại có những đòi hỏi, thúc ép anh. Vợ anh đang ở cái tuổi hoàn mỹ, nàng càng ngày càng đẹp ra trong những bộ quần áo đúng mốt, đắt tiền. Nàng bảo anh - ở cương vị anh, anh có thể mang về cho vợ con anh nhiều thứ hơn nữa chứ. Như cái ông giám đốc quèn kia mà còn có những là nhà ba tầng, đầy đủ tiện nghi. Rồi các loại xe xịn cho cả nhà. Nữa là anh, Viện trưởng một viện khoa học tầm cỡ quốc gia.

Người ta đã đòi hỏi ở anh nhiều thứ mà anh không có.

Anh sợ hãi co mình lại. Anh âm thầm như một chiếc bóng khi không ai còn hiểu

được anh nữa. Tuy nhiên, chiếc bóng đó cũng được người ta lợi dụng triệt để.

Những ngày anh khủng hoảng nhất đó là lúc anh bị thua kiện bởi những tội lỗi anh không hề mắc phải. Anh biết người ta muốn giành cái ghế quyền chức của anh mà thôi. Trong cuộc họp anh đã thẳng thắn một lần nữa xin từ chức nhưng người ta không muốn thế. Người ta muốn anh không được làm cả công việc đã từng rất thành đạt là nghiên cứu khoa học nữa kia. Anh bị thanh tra chất vấn đến khổ sở. Về

nhà, vợ anh vẫn đẹp rực rỡ. Nàng vẫn không ngừng đòi hỏi anh. Đến một lần nàng nói với anh: "Trước kia sao anh thông minh, đáng yêu thế, bây giờ đến làm một người đàn ông ra hồn anh cũng không biết cách". Thế là chút sinh khí đàn ông

cuối cùng trong anh tắt hẳn. Tuy nhiên, vợ anh lại nghi ngờ rằng anh phải lòng một người đàn bà nào đó. Nàng đã rình rập để bắt được quả tang. Và, anh đã chết.

Nàng hiểu thấu toàn bộ câu chuyện của anh kể. Nàng bảo anh: Anh là một nhà khoa học thì anh sẽ là một nhà khoa học.

Nàng thu xếp bán hết nhà cửa. Nàng và anh đi về phía biển cả. Ở đây nàng mua một căn nhà nhỏ và một phòng thí nghiệm cho anh. Anh nghiên cứu một công nghệ mà loài người đang bó tay.

Trong nước biển có hóa một lượng vàng rất nhỏ. Nhưng với một khối nước biển

khổng lồ thế kia thì lượng vàng đó cũng thành đáng kể, góp phần giàu có cho con người. Anh nghiên cứu mê mải, quên cả nàng và cả những đau khổ mà anh đã trải qua.

Nàng, người đàn bà xấu xí ấy đã quên hết cả bất hạnh là cần một người đàn ông của riêng mình và những đứa con. Nàng ngâm đồ để lấy mòng giá đem ra chợ bán. Khi dỡ giá nàng để lại một nhúm nhỏ cho anh. Bán xong mẻ giá đồ nàng mua những mớ rau răm về uống như những người tu hành. Nàng tự ép xác mình để chờ

ngày anh thành đạt.

Đã trôi qua bao nhiêu năm bao nhiêu tháng. Một buổi sáng đẹp đẽ, biển bùng lên rạng rỡ không có một gợn gió nào. Biển lặng như một tấm gương khổng lồ. Từ trong phòng thí nghiệm anh kêu to sung sướng. Thành công rồi, thành công rồi. Vàng đây, ta đã lọc được nước biển lấy vàng. Anh chạy ra tìm nàng. Nàng đang soi mình trên biển. Anh cuồng nhiệt ôm lấy nàng với tràn đầy sinh lực. Nàng sung sướng trào nước mắt. Nàng thầm nhủ - Hạnh phúc đã đến với ta rồi chẳng? Nàng soi mình xuống biển, biển trả lại nàng một khuôn mặt xấu xí, già nua với đôi mắt ngời lên hạnh phúc.

Anh bàn với nàng "anh sẽ bán công nghệ này cho một nhà máy nào đó". Nàng bảo anh "Không, chúng ta sẽ xây dựng nhà máy. Chúng ta sẽ độc quyền". "Nhưng anh không biết làm quản lý, anh đã chẳng từng thất bại đó sao?". "Không, anh sẽ làm một người chủ rất giỏi trên công nghệ

của anh, trên nhà máy của anh".

Anh nghe theo nàng. Anh trở thành một ông chủ giàu có với đầy đủ uy lực, sức mạnh.

Khi anh trở thành một người đàn ông với đầy đủ sức mạnh, anh bảo với nàng "Không biết vợ anh có còn đẹp nữa không?". Nàng khóc thảm trong lòng và thảm nhủ - Ta biết, đã đến lúc rồi. Một người đàn bà xấu xí không thể nào giữ được một người đàn ông cho trọn vẹn cả

đâu. Cho dù có phải là một người đàn ông do mình tạo ra đi nữa, cũng thế thôi", Nàng bảo anh - Anh về đi, về thăm lại chị ấy và các cháu.

Anh ngậm ngùi chia tay nàng. Vài ngày sau, một người đàn bà rất đẹp với những đứa con rất đẹp cùng anh đến bờ biển. Mới đầu họ còn e dè nàng nhưng chỉ vài ngày sau họ đã là chủ nhân thực sự của nhà máy và bãi biển này. Anh vui vầy cùng họ chẳng còn để ý đến nàng nữa. Nàng nghe tiếng người đàn bà đẹp hỏn hển - Anh tuyệt vời quá em chưa bao giờ được sung sướng thế này.

Nàng đi ra biển. Biển rì rào: "Nàng là một người đàn bà nhân hậu. Nàng rất thông minh, nàng biết việc mình

làm. Nàng sẽ giết chết người đàn ông đó, nếu nàng muốn. Nhưng nàng chẳng làm thế

đâu. Chính nàng, nàng là vàng hòa lẫn trong nước biển này. Sẽ có một nhà khoa học khác nghiên cứu để lọc, để chất ra tên gọi nàng".

Buổi sáng hôm sau khi hai vợ chồng nhà khoa học ra tắm biển trên bãi cát tinh khôi có những dòng chữ vàng lấp lánh:

"Gửi những người đàn bà đẹp!

Ta muốn kể lại rằng ta đã từng ghen tuông với các người - những người đàn bà đẹp. Bởi tất cả

đàn ông đều ngoái lại nhìn và muốn chìm đắm trong vòng tay của các người. Nhưng nếu các người-những người đàn bà đẹp-có thêm một chút thông minh nữa thôi thì trong vòng tay của các người sẽ có những người đàn ông tốt đẹp hơn. Ta gửi lại cho các người sự thông minh của ta trong nước biển xanh này".

Hai vợ

chồng nhà khoa học vội vã đi tìm nàng nhưng không còn thấy nàng đâu nữa. Chỉ có sóng biển còn lên những ánh vàng. Nước biển mà nhà khoa học đã lọc hết vàng nay lại được hòa tan một lượng vàng rất nhỏ.